

W szczególności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd:

- a) naruszył prawo, ponieważ przypisał elementowi DOUGHNUTS *niezależne znaczenie odróżniające* wyłącznie w oparciu o ustalenie, że element ten ma *charakter przeciętnie odróżniający* i jest *całkowicie niezrozumiały* dla przeciętnego konsumenta hiszpańskiego, a w konsekwencji nie utworzył jednostkowej całości czy logicznej jednostki ze składnikiem BIMBO, nie wyjaśniając przyczyn, dla których przeciętnie odróżniający charakter składnika DOUGHNUTS czy nieposiadanie przez niego znaczenia powoduje *automatycznie*, że składnik ten ma posiadać w odczuciu właściwego kręgu odbiorców odrębnie odróżniający charakter.
- b) naruszył prawo w zakresie, w jakim oparł ustalenie, że w tym przypadku istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, na założeniu, iż element DOUGHNUTS ma *niezależne znaczenie odróżniające*, nie biorąc pod uwagę *wszystkich* czynników właściwych tej sprawie, a w szczególności faktu, że pierwszy człon złożonego znaku towarowego jest znakiem towarowym cieszącym się renomą. Innymi słowy, Sąd zastosował doktrynę *Medion*, sugerując, że stwierdzenie *niezależnego znaczenia odróżniającego* jednego ze składników złożonego oznaczenia powoduje, że nie ma potrzeby, w ramach całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, poddania analizie wszystkich lub niektórych innych czynników właściwych danej sprawie, co jest niezgodne z doktryną całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 5 października 2012 r. w sprawie T-204/10 Lancôme parfums et beauté & Cie przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 18 grudnia 2012 r. przez Lancôme parfums et beauté & Cie

(Sprawa C-593/12 P)

(2013/C 55/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Lancôme parfums et beauté & Cie (przedstawiciel: A. von Mühlendahl, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Focus Magazin Verlag GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 5 października 2012 r. w sprawie T-204/10;

- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Trybunałem i przed Sądem, jak również kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących względów:

Po pierwsze, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 53 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 (¹) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, orzekając, że OHIM zasadnie uznał, iż z powodu prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd należy unieważnić znak COLOR FOCUS.

Po drugie, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd istotnie naruszył prawo, odrzucając argument wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym powoływanie się na prawa wynikające ze znaku towarowego FOCUS stanowi „nadużycie praw”.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 19 października 2012 r. w sprawie T-466/11 Ellinika Nafpigeia i 2. Hoern Beteiligungs GmbH przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 grudnia 2012 r. przez Ellinika Nafpigeia AE i 2. Hoern Beteiligungs GmbH

(Sprawa C-616/12 P)

(2013/C 55/11)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszące odwołanie: Ellinika Nafpigeia AE i 2. Hoern Beteiligungs GmbH (przedstawiciele: adwokaci K. Chrysogonos i A. Kaïdatzis)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu z dnia 19 października 2012 r.;
- uwzględnienie skargi zgodnie z przedstawionymi poniżej zarzutami;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszących odwołanie:

- Sąd błędnie zinterpretował skargę wszczynając postępowanie, w związku z czym zmienił w niedopuszczalny sposób przedmiot sporu, uznając za akty zaskarżalne łącznie lub za część zaskarżonego aktu dokumenty i inne elementy zawarte w aktach sprawy dotyczących decyzji z dnia 1 grudnia 2010 r., która w rzeczywistości jest jedynym zaskarżonym aktem;
- Sąd dopuścił się błędnego zastosowania art. 44 § 1 regulaminu postępowania, orzekając, że zaskarżony akt nie został zidentyfikowany w całości, ponieważ nie zostały wyszczególnione dokumenty i inne elementy zawarte w aktach sprawy dotyczących decyzji z dnia 1 grudnia 2010 r., które jednak w rzeczywistości nie są częścią zaskarżonego aktu ani aktami zaskarżalnymi łącznie. W związku z takim orzeczeniem Sądu doszło do niedopuszczalnego ograniczenia prawa do ochrony sądowej wnoszących odwołanie i naruszenia fundamentalnej zasady do rzetelnego procesu.
- Sąd zastosował błędnie art. 263 akapit szósty 6 TFUE, odrzucając jako wniesioną po terminie skargę na decyzję z dnia 1 grudnia 2010 r., której jednak wnoszące odwołanie nie znają — i nadal nie znają — w całości, w związku z czym w chwili wniesienia skargi nie zaczął nawet jeszcze biec dwumiesięczny termin do wniesienia skargi. W związku z takim orzeczeniem Sądu doszło do niedopuszczalnego ograniczenia prawa do ochrony sądowej i prawa do skutecznej skargi do organu sądowego.
- Sąd dopuścił się błędnego zastosowania art. 64 i 65 regulaminu postępowania, oddalając wniosek o zastosowanie środków organizacji postępowania i środków dowodowych, ponieważ orzekł, iż dokumenty i elementy akt sprawy dotyczących decyzji z dnia 1 grudnia 2010 r., o których przedłożenie wnioskowano, stanowią część zaskarżonego aktu, podczas gdy w rzeczywistości stanowią one jedynie elementy jej uzasadnienia. W związku z takim orzeczeniem Sądu doszło do niedopuszczalnego ograniczenia prawa do ochrony sądowej wnoszących odwołanie i naruszenia fundamentalnej zasady do rzetelnego procesu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Stockholm (Szwecja) w dniu 7 stycznia 2013 r. — Skandia America Corporation USA, filial Sverige przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-7/13)

(2013/C 55/12)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Stockholm

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skandia America Corporation USA, filial Sverige

Strona pozwana: Skatteverket

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy świadczenie nabytych na zewnątrz usług przez główny zakład spółki położony w państwie trzecim na rzecz oddziału spółki znajdującego się w państwie członkowskim, z przypisaniem kosztów nabycia oddziałowi, stanowi transakcje podlegające opodatkowaniu, jeżeli oddział jest członkiem grupy VAT w tym państwie członkowskim?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy położony w państwie trzecim główny zakład spółki należy uznać za podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim w rozumieniu art. 196 dyrektywy VAT ⁽¹⁾, co oznacza, że to usługobiorca podlega opodatkowaniu z tytułu tych transakcji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).